

ΕΤΟΣ Γ'.
ΑΡΙΘ. 30.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1870.

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκάστ. φύλ. » 5

Ο ΔΟΥΞ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ.

Κατὰ τὸν Μέσον αἰῶνα, ὅταν οἱ Λόρδοι καὶ οἱ Ἱπ-
πόται ἦσαν εἰς διηγεκεῖς πολέμους μεταξὺ των, εἰς
τούτων ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν γείτονά του, διότι
τὸν ἐπείραξε κατὰ τι.

Συνέβη δὲ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν
ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ν' ἀκούσῃ, ὅτι
ὁ γείτων του ἔμελλε νὰ διέλθῃ πλησίον τοῦ φρουρίου
του συνοδευόμενος ὑπὸ ὀλίγων μόνον ἀνδρῶν. Ἦτο
καλὴ εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῇ καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ
τὴν χάσῃ. Ὁμιλήσας δὲ περὶ τούτου εἰς τὸν ἱερέα τε,
ὅστις προσεπάθησε νὰ τὸν ἀπατρέψῃ ἀλλὰ δὲν ἤδυ-
νήθη.

Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἰδὼν ὅτι οἱ λόγοι του οὐδεμίαν
ἔκαμνον ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἄγριον Δοῦκα, «Κύριέ μου,
— τῷ εἶπεν, — ἀφοῦ δὲν καταπιθεσάιναι νὰ παραιτήσῃς
τὸν ἁμαρτωλὸν τοῦτον σκοπὸν, ἔλθε τοῦλάχιστον μετ'
ἐμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα προσευχηθῶμεν πρὶν κι-
νήσῃς.

Ὁ Δοὺξ συγκατετέθη καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον, ἀμφοτέ-
ροι ἐγονάτισαν νὰ προσευχηθοῦν.

«Παρακαλῶ, — εἶπεν ὁ ἱερεὺς, — νὰ ἐπαναλαμβά-
νῃς μετ' ἐμὲ κατὰ λέξιν τὸ «Πάτερ ἡμῶν.»

— Θὰ τὸ κάμω, — ἀπεκρίθη ὁ Δοὺξ.

Ὅπως ὁ ἱερεὺς προηγεῖτο καὶ ὁ Δοὺξ ἠκολούθει,
ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὸ, «Καὶ συγχώρησον εἰς ἡμᾶς
τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐ-
καίνους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔπαισαν.»

Ἐνταῦθα ὁ Δοὺξ ἑσταμάτησε.

— Καὶ διατί, Κύριέ μου, σιωπᾶτε; — ἠρώτησεν ὁ
ἀγαθὸς ἱερεὺς. Παρακαλῶ, ἐξακολουθήσατε, ἐάν τολ-

μᾶτε νὰ εἴπητε, «Καὶ συγχώρησον εἰς ἡμᾶς τὰς ἁ-
μαρτίας ἡμῶν, ὥς καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐκαίνους,
οἱ ὅποιοι μᾶς ἔπαισαν.»

— Δὲν δύναμαι, — εἶπεν ὁ Δοὺξ.

— Λοιπὸν ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ σέ,
διότι ὁ ἴδιος ἔδωκε τὴν προσευχὴν ταύτην. Λοιπὸν
εἴτε πρέπει νὰ παραιτήσῃς τὴν ἐκδίκησίν σου, ἢ νὰ
παύσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃς τὴν προσευχὴν ταύτην. Ἐ-
πειδὴ τὸ νὰ ζητῇς ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ σέ, κα-
θὼς καὶ σὺ συγχωρεῖς ἄλλους, εἶναι τὸ αὐτὸ ὥς νὰ τὸν
παρακαλῇς νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν ἐπὶ σέ δι' ὅλας τὰς ἁ-
μαρτίας σου. Τώρα λοιπὸν ὕπαγε, κύριέ μου, καὶ ἀ-
πάντησε τὸ θυμὸν σου. Ὁ Θεὸς θὰ σέ ἀπαντήσῃ εἰς
τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Κρίσεως.»

— Ἡ σιδηρὰ θέλησις τοῦ Δουκὸς ἐκάμφθη ἀπὸ
τούς λόγους τούτους, καὶ σραφεῖς πρὸς τὸν ἱερέα, «Θὰ
τελειώσω, — εἶπε, — τὴν προσευχὴν μου. Ὁ Θεός μου,
Πάτερ μου, συγχώρησόν με, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ
νὰ συγχωρήσω ἐκαίνον, ὅστις μὲ ἔσφαλε — καὶ μὴ
με φέρῃς εἰς πειρασμόν, ἀλλ' ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ
τοῦ πονηροῦ.»

— Ἀμήν, — εἶπεν ὁ Ἱερεὺς —

— Ἀμήν, — ἐπανελάθεν, ὁ Δοὺξ, ὅστις ἤδη εἴ-
χεν ἐννοήσῃ πρακτικῶς «τὸ Πάτερ ἡμῶν.»

ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΣΟΥ.

«Μὴ καταλαλῇς κἀνένα.» (Τιτ. γ'. 2.)

«Θέλω προσέχει εἰς τὰς ὁδοὺς μου διὰ νὰ μὴ ἁμαρ-
τάνω διὰ τῆς γλώσσης μου.» (Ψαλμ. κθ'. 1) Ὅταν
ἀκούῃς ἄλλον νὰ καταλαλῇται, ἐάν ἡξεύρῃς τι καλὸν
περὶ αὐτοῦ, λέγε το.

Ὅταν ἀναφέρῃς τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων ἐνθυμοῦ

τὰ ἰδικά σου· τὰ χεῖλη σου πρέπει νὰ κυβερνῶνται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἀγαθότητος.

Ἐνθυμοῦ, ὅτι διὰ πάντα ἀργὸν λόγον, τὸν ὅποιον οἱ ἄνθρωποι ἤθελον εἶπει, θέλουσι δώσει λόγον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, • (Ματθ. ιβ'. 36) ὅθεν μὴ ὀμιλῇς ἀσκέπτως.

ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ ΕΙΣ ΚΙΝΑΝ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει τὸ βω-
τερικὸν ναοῦ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶναι ἀγγεῖον πε-
πληρωμένον καίοντων ἀνθρώπων. Εἰς τὰ δεξιὰ ἵστα-
ται ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκων εὐχὴν τινα ἐπὶ τοῦ προσκυ-
νοῦντος πιστοῦ· ὁ εἰς τὰ ἀριστερὰ ἱστάμενος κρατεῖ
κηρία εὐώδη, τὰ ὅποια καίει ἐνώπιον τῶν εἰδώλων.

Ἐκάστην πρωτοχρονίαν πᾶσα ἐργασία παύει, καὶ ἅ-
παντα τὰ καταστήματα κλείνουν, ἅπαντες δ' οἱ Κινέζοι
τρέχουσιν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων φέροντες ἀρ-
γυρωμένα τεμάχια χάρτου, εὐώδη κηρία καὶ μικρὰ
τινα νομίσματα.

Ἀφοῦ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ναὸν διευθύνονται κατ'
ἐθθεῖαν εἰς τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν τράπεζαι μετ' ἀγ-
γεῖα ὅμοια μετὰ τὸ παριστανόμενον εἰς τὴν εἰκονογρα-
φίαν ταύτην· φθάσαντες ἐκεί· ῥίπτουσι τὰ ἀργυρωμέ-
να χαρτία εἰς τὸ πῦρ ὡς προσφορὰν εἰς τοὺς θεοὺς· ἔ-
πειτα ἀνάπτουσι τὰ εὐώδη κηρία καὶ τὰ στήνουσιν ἐπὶ
καρφίων ἐπὶ τούτῳ κατεσκευασμένων· μετὰ τοῦτο
σειρόνται ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπισθεν, γονατίζουσι καὶ θέ-
σαντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰς δύο χεῖρας φέρουσιν ἔ-
πειτα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω μέχρις οὗ αὕτη ἐγ-
γίστη αὐτῶν· τοῦτο δὲ πράττουσιν τετράκις καὶ κατόπιν
ἐγείρονται, ῥίπτουσιν ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὸν δίσκον τῶν ἱ-
ερέων καὶ ἐξέρχονται κατευχαριστημένοι, ὅτι ἐξέπλη-

ρωσαν τὸ χρέος των, ἐξήλεωσαν τοὺς θεοὺς καὶ ἐξη-
σφάλισαν εἰς ἑαυτοὺς τὴν εὐνοίαν των καὶ τὴν μέλ-
λουςαν εὐτοχίαν των!

Ταλαίπωροι εἰδωλολάτραι! Πόσον ἐσκοτισμένοι
εἶναι ὁ νοῦς καὶ πεπωρωμένη ἡ καρδιά των! καὶ πόσην
χρεῖαν ἔχουσι τοῦ φωτός τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς
χάριτος τοῦ Χριστοῦ ὅπως τοὺς ἀνυψώσῃ εἰς τὴν
θέσιν τῶν λογικῶν ὄντων, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξέπεσον!

Α Λ Ω Π Η Ξ.

Δὲν ὑπάρχει τις, ὅστις νὰ μὴ εἶδῃ ποτε ἀλώπεκα·
τόσον κοινὸν εἶναι τὸ ζῶον καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὥστε
εἰσέρχεται καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πόλεις καὶ τὰς κωμοπό-
λεις καὶ κλέπτει ὄρνιθας.

Ἡ ἀλώπηξ εἶναι ζῶον πολὺ πανοῦργον — ὅθεν καὶ
κατέστη τὸ ἔμβλημα τῆς πανουργίας· καταφεύγει
δὲ εἰς πολλὰ τεχνάσματα καὶ μέσα ὅπως διαφύγῃ τὸν
κίνδυνον, ἢ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς.

Τὰ ἀνέκδοτα τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ πανουργίας
τῆς ἀλώπεκος εἶναι ἄπειρα. Τὰ ἐξῆς ὀλίγα εἶναι ἱ-
κανὰ νὰ δεῖξωσι πόσον εἶναι ἔμπειρος.

Γεωργὸς τις, ὅστις εἶχε μέγαν ὀρνιθῶνα, παρετή-
ρησεν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πουλιῶν καθ' ἑκάστην ὥλι-
γύστευεν· ὑποπτεύσας, ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο ζῶον καὶ
οὐχὶ ἄνθρωπος, ἀπεφάσισε νὰ παραμυνεύσῃ. Καὶ τῷ
ὄντι περὶ τὰ χαράγματα τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, ὅτε αἱ
ὄρνιθες, αἱ γάλλοι, αἱ χῆνες καὶ αἱ πάπαι συνεβίβον
νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν βοσκήν, ὁ παραφυλάττων
γεωργὸς παρετήρησεν ἀλώπεκα διευθυνομένην πρὸς
τὴν οἰκίαν, ἀφοῦ δ' ἔφθασεν ἔξωθεν τῆς μάνδρας, ἐ-
παθεώρησε καλῶς τὸ μέρος, ἔπειτα διευθύνθη ἐκεῖ,
ἀπ' ὅπου ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ διήρχετο τὸ κοπάδι τῶν
πουλιῶν καὶ ἐπλαγίσεν, ὅπως κάμνῃ ἡ γάτα ἐξα-
πλουμένη εἰς τὸν ἥλιον· διὰ νὰ μὴ τρομάξῃσι δὲ τὰ
θύματά τῆς μετὰ τὴν παρουσίαν τῆς ἔσχαψέ λάκκον καὶ
διὰ τῆς οὐρᾶς ἐκάλυψε τὸ σῶμά τῆς μετὰ τὸ χῶμα· εἰς
τὴν θέσιν ταύτην ἔμενεν ἕως οὗ αἱ ὄρνιθες ἐξῆλθον
καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν πλεκτάνην τῆς. Ὁ γεωργὸς θέ-
λων νὰ δοκιμάσῃ τὴν πανουργίαν τοῦ κλέπτου, τὸν
κατεδίωξε κατὰ πόδας, ἕως οὗ τὸν ἠνάγκασε νὰ πα-
ραιτήσῃ τὴν ἀρπαγίσαν ὄρνιθα ἵνα σώσῃ ἑαυτὴν·
ἢ καταδίωξίς ἐγένετο εἰς ἀνοικτὸν τινα ἀγρὸν ὥστε
ὁ γεωργὸς ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὰς κινήσεις καὶ τὰς
διευθύνσεις τῆς ἀλώπεκος· αἴφνης ὅμως τὴν χάνει
ἀπ' ἐμπροσθέν του, καὶ μ' ὅλας τὰς μακρὰς ἐρεῦ-
νας του, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν εὕρῃ, ἕως, κατὰ τύ-
χην διαβάς πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἔδοσκον αἱ ἀ-